

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2015. gada 24. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa — Robežas, patvērums un imigrācija — Direktīva 2004/83/EK — 24. panta 1. punkts — Obligātie standarti bēgļa statusa vai alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanai — Uzturēšanās atļaujas atcelšana — Nosacījumi — Jēdziens “pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli” — Personas, kam ir bēgļa statuss, piedalīšanās tādas organizācijas darbībās, kas ir iekļauta Eiropas Savienības izveidotā teroristu organizāciju sarakstā

Lieta C-373/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 27. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 2. jūlijā, tiesvedībā

H. T.

pret

Land Baden-Württemberg .

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un M. Bergere [*M. Berger*] (referente),

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre A. Impellicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 4. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *H. T.* vārdā – *B. Pradel, Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *A. Lippstreu*. kā arī *A. Wiedmann*, pārstāvji,

— Grieķijas valdības vārdā – *M. Michelogiannaki*, pārstāve,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *M. Russo, avvocato dello Stato*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande* un *W. Bogensberger*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2014. gada 11. septembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/83/EK par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiskā aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu (OV L 304, 12. lpp., un labojumi – OV 2005, L 204, 24. lpp. un OV 2011, L 278, 13. lpp.), 21. panta 2. un 3. punktu un 24. panta 1. un 2. punktu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *H. T.* un *Land Baden-Württemberg* [Bādenes-Virtembergas federālo zemi] par lēmumu, ar kuru *H. T.* tika izraidīts no Vācijas Federatīvās Republikas un tika atcelta viņa uzturēšanās atļauja.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

Ženēvas konvencija par bēgļa statusu

- 3 1951. gada 28. jūlijā Ženēvā parakstītās Konvencijas par bēgļa statusu (*Recueil des traités des Nations unies* [Apvienoto Nāciju Līgumu sērija], 189. sēj., 150. lpp., Nr. 2545 (1954)), kas stājās spēkā 1954. gada 22. aprīlī (turpmāk tekstā – “Ženēvas konvencija”) un kas papildināta ar 1967. gada 31. janvāra Protokolu par bēgļa statusu, kurš stājās spēkā 1967. gada 4. oktobrī, 28. panta “Ceļošanas dokumenti” 1. punktā noteikts:

“Dalībvalstīm jāizsniedz bēgļiem, kas likumīgi atrodas to teritorijā, ceļošanas dokumentus, lai tie varētu ceļot ārpus šo valstu teritorijas, ja vien nopietni nacionālās drošības vai sabiedriskās kārtības apsvērumi nepieprasa pretējo. [...]”

- 4 Ženēvas konvencijas 32. panta “Izraidīšana” 1. punktā noteikts:

“Dalībvalsts neizraida no savas teritorijas bēgļus, kas tajā atrodas likumīgi, izņemot gadījumus, ja tas nepieciešams, pamatojoties uz valsts drošības un sabiedriskās kārtības apsvērumiem.”

- 5 Ženēvas konvencijas 33. pantā “Izraidīšanas vai atgriešanās [repatriēšanas] aizliegums” ir noteikts:

“1. Neviena dalībvalsts nekādā gadījumā neizraida vai neatgriež [nesūta atpakaļ] bēgli uz tās valsts robežu, kuras teritorijā viņa dzīvība un brīvība ir apdraudēta sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību vai piederību pie kādas īpašas sociālās grupas vai sakarā ar viņa politiskajiem uzskatiem.

2. Iepriekšējā noteikuma priekšrocības tomēr nevar pieprasīt bēglis, kuru ir pamats uzskatīt par bīstamu tās valsts drošībai, kurā viņš atrodas, vai ja viņš ir atzīts par vainīgu sevišķi smaga nozieguma izdarīšanā, kas apdraud šīs valsts sabiedrību [viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus minētās valsts sabiedrībai].”

Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes rezolūcijas

- 6 Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome 2001. gada 28. septembrī pieņēma Rezolūciju 1373 (2001), kuras preambulā apstiprināta tostarp “nepieciešamība, izmantojot visus Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos paredzētos līdzekļus, apkarot ar terora aktiem radītos draudus starptautiskajam mieram un drošībai”.
- 7 Šīs rezolūcijas 5. punktā Drošības padome paziņo, “ka terorisma darbības, metodes un prakse ir pretrunā Apvienoto Nāciju Organizācijas mērķiem un principiem, tāpat kā terorisma aktu apzināta finansēšana un plānošana un kūdišana uz tiem”.
- 8 2001. gada 12. novembrī pieņemtās Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes Rezolūcijas 1377 (2001) par terorisma aktu radītajiem draudiem starptautiskajam mieram un drošībai 5. punktā uzsvērts, ka “starptautiskā terorisma akti ir pretrunā Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos izklāstītajiem mērķiem un principiem un ka starptautiskā terorisma aktu finansēšana, plānošana un sagatavošana, kā arī jebkuras citas atbalsta formas šajā sakarā arī ir pretrunā mērķiem un principiem, kas izklāstīti [minētajos statūtos]”.

Savienības tiesības

- 9 Direktīvas 2004/83 preambulas 3., 6., 10., 16., 22., 28. un 30. apsvērumā ir noteikts:

“(3) Ženēvas konvencija un protokols veido pamatu bēgļu aizsardzības starptautiski tiesiskajam režīmam.

[..]

(6) Šīs direktīvas galvenais mērķis ir, no vienas puses, nodrošināt, ka dalībvalstis piemēro vienotus kritērijus, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiska aizsardzība, un, no otras puses, nodrošināt, lai šīm personām visās dalībvalstīs būtu pieejams minimālais pabalstu līmenis.

[..]

(10) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā. Šī direktīva jo īpaši cenšas nodrošināt, ka pilnībā tiek respektēta cilvēka cieņa un patvēruma pieteikuma iesniedzēja un viņu pavadošo ģimenes locekļu tiesības uz patvērumu.

[..]

(14) Bēgļa statusa atzīšana ir deklaratīvs akts.

[..]

(22) Darbības, kas ir pretējas ANO principiem un mērķiem, kuri izklāstīti [ir izklāstītas] ANO Statūtu preambulā un 1. un 2. pantā un cita starpā ietverti [ietvertas] ANO rezolūcijās, kas attiecas uz terorisma apkarošanas pasākumiem un noteic, ka “terorisma darbības, metodes un prakse ir pretējas ANO mērķiem un principiem” un ka “apzināta terorisma aktu finansēšana, plānošana un kūdišana uz tiem arī ir pretēja ANO mērķiem un principiem”.

[..]

(28) Valsts drošības un sabiedriskās kārtības jēdziens attiecas arī uz gadījumiem, kad trešās valsts valstspiederīgie ir tādas asociācijas biedri, kas atbalsta starptautisko terorismu vai kas atbalsta šādu asociāciju.

[..]

(30) Starptautisko saistību noteiktajās robežās dalībvalstis var noteikt, ka, pirms tiek piešķirta pieeja nodarbinātībai, sociālajai labklājībai, veselības aprūpei un integrācijas iespējām, jābūt izdotai uzturēšanās atļaujai.”

10 Šīs direktīvas 13. pantā “Bēgļa statusa piešķiršana” ir noteikts:

“Dalībvalstis piešķir bēgļa statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas tiek kvalificēts kā bēglis saskaņā ar II un III nodaļu.”

11 Direktīvas 2004/83 14. pantā “Bēgļa statusa atcelšana, izbeigšana vai atteikums to pagarināt” ir noteikts:

“[..]

4. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai atteikt pagarināt bēgļa statusu, ko piešķīrusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja:

- a) ir pamats uzskatīt, ka viņš vai viņa rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš vai viņa uzturas;
- b) viņš vai viņa pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.

[..]

6. Personas, uz kurām attiecas 4. vai 5. punkts, ir tiesīgas uz tiesībām, kas uzskaitītas Ženēvas konvencijas 3., 4., 16., 22., 31., 32. un 33. pantā, vai līdzīgām tiesībām, ciktāl šādas tiesības ir spēkā dalībvalstī.”

12 Minētās direktīvas 21. pantā “Aizsardzība pret repatriēšanu” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis ievēro nerepatriēšanas principu saskaņā ar to starptautiskajām saistībām.

2. Ja 1. punktā minētās starptautiskās saistības to neaizliedz, dalībvalstis var repatriēt bēgli neatkarīgi no tā, vai viņa statuss ir oficiāli atzīts vai nav, ja:

- a) ir pamats uzskatīt, ka viņš vai viņa rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš vai viņa uzturas; vai
- b) viņš vai viņa pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.

3. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai arī atteikt pagarināt vai piešķirt uzturēšanās atļauju bēglim, uz kuru attiecas 2. punkts.”

13 Šīs pašas direktīvas 24. pants “Uzturēšanās atļaujas” ir formulēts šādi:

“1. Dalībvalstis cik drīz vien iespējams pēc bēgļa statusa piešķiršanas piešķir šā statusa saņēmējiem uzturēšanās atļauju, kam jābūt derīgai vismaz trīs gadus un pagarināmai, ja vien nav citādi nepieciešams pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ, un neierobežojot 21. panta 3. punktu.

Neierobežojot 23. panta 1. punktu, uzturēšanās atļauja, kas izdodama bēgļa statusa saņēmēju ģimenes locekļiem, var būt derīga mazāk nekā trīs gadus, bet tai jābūt pagarināmai.

2. Dalībvalstis cik drīz vien iespējams pēc alternatīvā aizsardzības statusa piešķiršanas piešķir šā statusa saņēmējiem uzturēšanās atļauju, kam jābūt derīgai vismaz vienu gadu un pagarināmai, ja vien nav citādi nepieciešams pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ.”

14 Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 77. lpp., un labojumi – OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.), 28. pantā “Aizsardzība pret izraidīšanu” noteikts:

“1. Uzņēmēja dalībvalsts, pirms pieņem lēmumu par izraidīšanu sabiedriskās kārtības vai valsts drošības dēļ, ņem vērā apsvērumus, piemēram, to, cik ilgi attiecīgais indivīds ir uzturējies tās teritorijā, viņa/viņas vecumu, veselības stāvokli, ģimenes un ekonomisko stāvokli, sociālo un kultūrálo integrāciju uzņēmējā dalībvalstī un to, cik stipras saiknes viņu vieno ar izcelsmes valsti.

2. Uzņēmēja dalībvalsts nedrīkst pieņemt lēmumu par tādu Savienības pilsoņu vai viņu ģimenes locekļu izraidīšanu neatkarīgi no valstiskās piederības, kuriem ir tiesības pastāvīgi uzturēties tās teritorijā, izņemot nopietnu sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ.

3. Lēmumu par izraidīšanu nedrīkst pieņemt pret Savienības pilsoņiem, izņemot, ja lēmums pamatojas uz nopietniem valsts drošības apsvērumiem, ko definējušas dalībvalstis, ja pilsoņi:

- a) ir uzturējušies uzņēmējā dalībvalstī iepriekšējos desmit gadus; vai arī
- b) ir nepilngadīgi, izņemot, ja izraidīšana ir vajadzīga bērna interesēs, kā to paredz 1989. gada 20. novembra Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencija par bērna tiesībām.”

15 Padomes 2003. gada 25. novembra Direktīvas 2003/109/EK par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV 2004, L 16, 44. lpp.) 9. pantā “Statusa atsaukšana vai zaudēšana” noteikts:

“1. Pastāvīgajiem iedzīvotājiem vairs nav tiesību saglabāt pastāvīgā iedzīvotāja statusu šādos gadījumos:

[..]

- b) ja notiek izraidīšana saskaņā ar 12. pantā paredzētajiem nosacījumiem;

[..].”

Vācijas tiesības

- 16 2004. gada 30. jūlija Likuma par ārzemnieku uzturēšanos, nodarbinātību un integrāciju Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā (*Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet*, BGBl. 2004 I, 1950. lpp.) redakcijā, kas piemērojama pamatlīetas faktiem (turpmāk tekstā – “*Aufenthaltsgesetz*”), 11. panta “Ieceļošanas un uzturēšanās aizliegums” 1. punktā noteikts:

“Ārvalstnieks, kurš ir ticis izraidīts, repatriēts vai izraidīts piespiedu kārtā, nedrīkst atkārtoti ieceļot Vācijas Federatīvajā Republikā un uzturēties tajā. Viņam netiek izsniegta uzturēšanās atļauja arī tad, ja saskaņā ar šo likumu ir izpildīti tiesību [saņemt šo atļauju] nosacījumi. [...]”

- 17 *Aufenthaltsgesetz* 25. pantā “Uzturēšanās humānu iemeslu dēļ” noteikts:

“(1) Ārvalstniekam tiek piešķirta uzturēšanās atļauja, ja viņa tiesības uz patvērumu ir atzītas ar nepārsūdzamu aktu. Šī tiesību norma nav piemērojama, ja ārvalstnieks ir izraidīts nopietnu ar valsts drošību un sabiedrisko kārtību saistītu iemeslu dēļ. Līdz uzturēšanās atļaujas piešķiršanai viņa uzturēšanās tiek uzskatīta par atļautu. Uzturēšanās atļauja piešķir tiesības veikt profesionālo darbību.

(2) Ārvalstniekam tiek piešķirta uzturēšanās atļauja, ja viņš atzīts par bēgli ar nepārsūdzamu Federālā migrācijas un bēgļu lietu biroja aktu (Likuma par patvēruma procedūru 3. panta 4. punkts). Pirmā punkta otrais līdz ceturtais teikums ir piemērojami pēc analogijas.

[..]

(5) Atkāpjoties no 11. panta 1. punkta, uzturēšanās atļauja var tikt piešķirta ārvalstniekam, kura pienākums izceļot ir noteikts ar izpildāmu aktu, ja viņa izceļošana tiesisku vai faktisku iemeslu dēļ ir neiespējama un ja paredzamā laikā nevar rēķināties ar šķēršļu viņa izceļošanai izzušanu. Uzturēšanās atļauja ir jāpiešķir, ja izceļošana ir apturēta 18 mēnešus. [...]”

- 18 *Aufenthaltsgesetz* 51. panta “Likumīgas uzturēšanās izbeigšana; ierobežojumu saglabāšana” 1. punktā noteikts:

“Uzturēšanās atļauja zaudē spēku šādos gadījumos:

[..]

5. ārvalstnieka izraidīšana,

[..].”

- 19 *Aufenthaltsgesetz* 54. pants “Izraidīšanas princips” ir formulēts šādi:

“Ārvalstnieks principā tiek uzraidīts, ja

[..]

5. ir fakti, kas liecina, ka viņš pieder vai ir piederējis organizācijai, kas atbalsta vai ir atbalstījusi terorismu, vai arī viņš atbalsta vai ir atbalstījis šāda veida organizāciju; izraidīšanu var pamatot ar piederību organizācijai pagātnē vai pagātnē sniegtām atbalsta darbībām tikai tad, ja tās rada šobrīd pastāvošas briesmas,

[..].”

- 20 Saskaņā ar *Aufenthaltsgesetz* 54.a pantu “Ārvalstnieku, uz kuriem attiecināts izraidīšanas pasākums, uzraudzība ar iekšējo drošību saistītu iemeslu dēļ”:

“(1) Ārvalstniekam, attiecībā uz kuru ir izdots izraidīšanas rīkojums saskaņā ar [...] 54. panta 5. punktu, ir pienākums vismaz reizi nedēļā ierasties viņa uzturēšanās vietas policijas iecirknī, ja vien ārvalstnieku dienests nenosaka citādi. Ja ārvalstniekam ir pienākums izceļot, kas noteikts ar izpildāmu aktu, kurš pieņemts cita iemesla dēļ nekā pirmajā teikumā minētie, viņam var tikt uzlikts pienākums ierasties atbilstoši pirmajam teikumam, ja tas ir nepieciešams, lai novērstu draudus valsts drošībai un sabiedriskajai kārtībai.

(2) Teritorija, kurā viņš var uzturēties, ir ierobežota ar ārvalstnieku dienesta iestādes teritoriju, ja vien šī iestāde nav noteikusi citādi.

[..]”.

- 21 *Aufenthaltsgesetz* 55. pantā “Izraidīšana pēc administrācijas ieskatiem” noteikts:

“(1) Ārvalstnieku var izraidīt, ja viņa uzturēšanās traucē valsts drošībai un sabiedriskajai kārtībai vai citām Vācijas Federatīvās Republikas svarīgām interesēm.

[..]

(3) Lemjot par izraidīšanu, ņem vērā

1. ārvalstnieka likumīgās uzturēšanās ilgumu un viņa aizsargājamās personiskās, ekonomiskās un citas saites ar Federācijas teritoriju,
2. izraidīšanas sekas attiecībā uz ārvalstnieka ģimenes locekļiem vai dzīvesbiedru, kurš likumīgi uzturas Federācijas teritorijā un kurš ar viņu dzīvo ģimenes kopībā vai partnerattiecībās,
3. 60.a panta 2. un 2.b punktā minētos izraidīšanas apturēšanas nosacījumus.”

- 22 *Aufenthaltsgesetz* 56. panta “Īpašā aizsardzība pret izraidīšanu” 1. punktā noteikts:

“Ārvalstniekam, kuram

1. ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja un kurš vismaz piecus gadus ir likumīgi uzturējies Federācijas teritorijā,

[..]

3. ir uzturēšanās atļauja un kurš vismaz piecus gadus ir likumīgi uzturējies Federācijas teritorijā, un kurš ir laulībā vai partnerattiecībās ar 1. līdz 2. punktā minētu ārvalstnieku,
4. kurš dzīvo ar vācu ģimenes locekli vai dzīvesbiedru ģimenes kopībā vai partnerattiecībās,
5. kuram ir atzītas tiesības uz patvērumu, kuram Federācijā ir ārvalstu bēgļa statuss vai kuram ir 1951. gada 28. jūlija Konvencijā par bēgļa statusu (*BGBL*. 1953 II, 559. lpp.) minēts Vācijas Federatīvās Republikas iestādes izsniegts ceļošanas dokuments,

ir īpaša aizsardzība pret izraidīšanu. Izraidīšanu var pamatot tikai nopietni sabiedriskās kārtības un valsts drošības apsvērumi. Drošības un sabiedriskās kārtības apsvērumi parasti pastāv 53. pantā un 54. panta 5.–5.b un 7. punktā paredzētajos gadījumos. Ja pastāv 53. pantā minētie nosacījumi, ārvalstnieks parasti tiek izraidīts. Ja pastāv 54. pantā minētie nosacījumi, lēmumu par viņa izraidīšanu pieņem pēc ieskatiem.”

23 *Aufenthaltsgesetz* 60. pants “Izraidīšanas aizliegums” formulēts šādi:

“(1) Piemērojot 1951. gada 28. jūlija Konvenciju par bēgļa statusu (*BGBL*. 1953 II, 559. lpp.), ārvalstnieku nedrīkst izraidīt uz valsti, kurā ir apdraudēta viņa dzīvība vai brīvība viņa rases, reliģiskās pārliecības, valstspiederības vai politisko uzskatu dēļ vai tādēļ, ka viņš pieder konkrētai sociālai grupai. Šī tiesību norma ir piemērojama arī personām, kurām ir atzītas tiesības uz patvērumu, un ārvalstniekiem, kuriem ar nepārsūdzamu aktu ir piešķirts bēgļa statuss vai kuriem citu iemeslu dēļ valsts teritorijā ir bēgļa statuss, vai kuri ārpus valsts teritorijas ir atzīti par ārvalstu bēgļiem atbilstoši [Ženēvas konvencijai]. [..]

[..]

(8) 1. punkts nav piemērojams, ja nopietnu iemeslu dēļ tiek uzskatīts, ka ārvalstnieks rada draudus Vācijas Federatīvās Republikas drošībai, vai ja viņš apdraud sabiedrību, jo viņš par noziegumu vai īpaši smagu likumpārkāpumu ir notiesāts ar vismaz trīs gadus ilgu brīvības atņemšanu. Tas pats attiecas uz gadījumu, ja ārvalstnieks atbilst Likuma par patvēruma procedūru 3. panta 2. punktam.

(9) 8. punktā minētajos gadījumos ārvalstniekam, kurš ir iesniedzis patvēruma pieteikumu, var, atkāpjoties no Likuma par patvēruma procedūru noteikumiem, tikt noteikts un izpildīts izraidīšanas pasākums. [..]

[..]”

24 *Aufenthaltsgesetz* 60.a pantā “Izraidīšanas pagaidu apturēšana (iecieta)” noteikts:

[..]

(2) Ārvalstnieka izraidīšana tiek apturēta, kamēr izraisīšana faktisku un tiesisku apstākļu dēļ ir neiespējama un ja nav piešķirta uzturēšanās atļauja. [..]

(3) Ārvalstnieka izraidīšanas apturēšana neietekmē viņa pienākumu izceļot no valsts.

[..]”

25 1964. gada 5. augusta Likuma par biedrībām (*Gesetz zur Regelung des öffentlichen Vereinsrechts*, *BGBL*. 1964 I, 593. lpp.) tā redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem (turpmāk tekstā – “*Vereinsgesetz*”), 18. pantā “Biedrību aizlieguma teritoriālā piemērojamība” noteikts:

“Tādu biedrību aizliegums, kuru galvenais birojs ir ārpus šī likuma teritoriālās piemērojamības, bet kurām šajā teritorijā ir nodaļas, attiecas tikai uz šīm nodaļām. Ja biedrībai nav nekādu nodaļu šī likuma piemērojamības teritorijā, aizliegums (3. panta 1. punkts) ir piemērojams tās darbībai šajā teritorijā.”

26 *Vereinsgesetz* 20. panta “Aizliegumu pārkāpumi” 1. punktā noteikts:

“Persona, kas ar šī likuma piemērošanas teritorijā veiktu darbību

[..]

4. pārkāpj izpildāmu aizliegumu atbilstīgi 14. panta 3. punkta pirmajam teikumam vai 18. panta otrajam teikumam,

[..]

tiek sodīta ar brīvības atņemšanu līdz vienam gadam vai ar naudas sodu, ja šī darbība nav sodāma saskaņā ar Kriminālkodeksa 84., 85., 86.a vai 129.–129.b pantu [..]

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 27 1956. gadā dzimušais *H. T.* ir kurdu izcelsmes Turcijas pilsonis. Kopš 1989. gada viņš kopā ar savu laulāto, kas arī ir Turcijas valstspiederīgā, un viņu astoņiem kopīgajiem bērniem, no kuriem pieci ir Vācijas pilsoņi, dzīvo Vācijā.
- 28 Kopš 1993. gada 24. jūnija *H. T.* ir piešķirts bēgļa statuss Ženēvas konvencijas izpratnē. Šī statusa piešķiršanas pamatā ir politiskā darbība, kuru viņš veica trimdā, atbalstot “Kurdistānas darba partiju” (turpmāk tekstā – “*PKK*”), kā arī politiskā vajāšana, kas viņam draudētu, ja viņš atgrieztos Turcijā.
- 29 Kopš 1993. gada 7. oktobra *H. T.* tika izsniegta beztermiņa uzturēšanās atļauja Vācijā.
- 30 Ar 2006. gada 21. augusta lēmumu kompetentās iestādes atcēla *H. T.* bēgļa statusu, pamatojoties uz to, ka politiskā situācija Turcijā ir mainījusies un līdz ar to vairs netiek uzskatīts, ka viņam šajā valstī draud vajāšana.
- 31 Šis lēmums tika atcelts ar *Verwaltungsgericht Karlsruhe* (Karlsrūes Administratīvā tiesa, Vācija) 2007. gada 30. novembra spriedumu, un tādējādi *H. T.* saglabāja savu bēgļa statusu.
- 32 Deviņdesmitajos gados *H. T.* dažādos veidos iesaistījās politiskās darbībās *PKK* un citu ar to saistītu vai to aizstājušu organizāciju atbalstam.
- 33 Ar 1993. gada 22. novembra lēmumu federālais iekšlietu ministrs aizliedza *PKK* un citām ar šo partiju saistītām organizācijām darboties Vācijā.
- 34 Pēc tam, kad kompetentās iestādes pret *H. T.* bija ieguvušas pierādījumus viņa mājās veiktajā kratīšanā, tās saskaņā ar Biedrību likuma 20. pantu ierosināja pret viņu lietu par *PKK* atbalstīšanu. Minētajā lietā tika konstatēts, ka viņš ir vācis ziedojumus *PKK* vārdā un nosūtījis tos šai organizācijai un ka reiz viņš bija izplatījis *PKK* publicēto periodisko izdevumu *Serxwebûn*.
- 35 Ar *Landgericht Karlsruhe* (Karlsrūes apgabaltiesa) 2008. gada 3. decembra spriedumu *H. T.* tika piespriests naudas sods EUR 3000 apmērā par darbības aizlieguma pārkāpumu atbilstoši biedrību tiesībām. Tā kā *Bundesgerichtshof* (Federālā tiesa) noraidīja viņa apelācijas sūdzību, šis spriedums kļuva galīgs 2009. gada 8. aprīlī.
- 36 Ar 2012. gada 27. marta lēmumu *Regierungspräsidium Karlsruhe* (Karlsrūes reģionālā valdība) Bādenes-Virtembergas federālās zemes vārdā uzdeva *H. T.* izraidīt no Vācijas Federatīvās Republikas (turpmāk tekstā – “izraidīšanas lēmums”). Šis lēmums, kurš bija balstīts uz *Aufenthaltsgesetz* 54. panta 5. punktu, 55. un 56. pantu, bija pamatots ar to, ka *H. T.* līdz pat samērā vēlam 2011. gada datumam bija veicis darbības *PKK* atbalstam un ka tādējādi viņš radīja “pastāvošas briesmas” *Aufenthaltsgesetz* 54. panta 5. punkta izpratnē. Ar šo lēmumu *H. T.* tika noteikts arī pienākums atbilstoši *Aufenthaltsgesetz* 54.a pantam regulāri pieteikties kompetentajā policijas iecirknī, un viņa

pārvietošanās brīvība tika ierobežota ar Manheimas (Vācija) pilsētu, kurā atradās viņa dzīvesvieta. Visbeidzot saskaņā ar *Aufenthaltsgesetz* 51. panta 1. punktu ar šo pašu lēmumu automātiski zaudēja spēku *H. T.* izsniegtā uzturēšanās atļauja.

37 Tomēr, ņemot vērā *H. T.*, viņa laulātās un viņu mazgadīgo bērnu ģimenes kopdzīvi un viņam iepriekš izsniegto beztermiņa uzturēšanās atļauju, kā arī viņa patvēruma meklētāja un bēgļa statusu, izraidīšanas rīkojums tika pieņemts kā brīvais administratīvais akts, pamatojoties uz *Aufenthaltsgesetz* 56. panta 1. punktu, un kompetentā iestāde nolēma apturēt *H. T.* izraidīšanu. Viņa celtā prasība par šo lēmumu tika noraidīta ar *Verwaltungsgericht Karlsruhe* 2012. gada 7. augusta spriedumu.

38 *H. T.* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā, un tā ar 2012. gada 28. novembra rīkojumu to pieņēma izskatīšanai. Šai tiesai ir šaubas par *H. T.* uzturēšanās atļaujas atcelšanu, un tādējādi tā nav pārliecināta, vai izraidīšanas lēmums varēja tikt pamatots, ņemot vērā Direktīvas 2004/83 21. panta 2. un 3. punktu un 24. pantu. *Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg* (Bādenes-Virtembergas Administratīvā tiesa) it īpaši uzskata, ka šīs direktīvas 24. panta 1. punkta pirmajā daļā dalībvalstīm uzliktais pienākums bēgļa statusa saņēmējiem piešķirt uzturēšanās atļauju, kam jābūt derīgai vismaz trīs gadus, paredz aizliegumu atcelt šo uzturēšanās atļauju vai jau pastāvošu atļauju, ja nepastāv neviens no iemesliem, kuru dēļ uzturēšanās atļauja vispār var tikt atteikta.

39 Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) a) Vai Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta pirmajā daļā ietvertā norma par dalībvalstu pienākumu izdot uzturēšanās atļauju personām, kam ir atzīts bēgļa statuss, ir jāievēro arī tad, ja tiek atcelta jau piešķirta uzturēšanās atļauja?

b) Vai līdz ar to šī norma ir jāinterpretē tādējādi, ka tā liedz atcelt vai izbeigt atzīta bēgļa uzturēšanās atļauju (piemēram, ar izraidīšanu atbilstoši valsts tiesību normām), ja nav izpildīti Direktīvas 2004/83 21. panta 3. un 2. punkta, tos aplūkojot kopsakarā, nosacījumi un nav “pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē?

2) Ja atbilde uz pirmā jautājuma a) un b) punktu ir apstiprinoša:

a) Kā ir jāinterpretē izslēgšanas pamats “pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta pirmajā daļā saistībā ar draudiem, kas izriet no teroristu organizācijas atbalstīšanas?

b) Vai “pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē var būt, ja atzīts bēglis ir atbalstījis *PKK*, tostarp vācot ziedojumus un pastāvīgi piedaloties ar *PKK* saistītos pasākumos, pat tad, ja nav izpildīti Ženēvas konvencijas [...] 33. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi nrepatriēšanas principa neievērošanai un līdz ar to – arī Direktīvas 2004/83 21. panta 2. punkta nosacījumi?

3) Ja atbilde uz pirmā jautājuma a) punktu ir noliedzoša:

vai atzītam bēglim piešķirtas uzturēšanās atļaujas atcelšana vai attiecīgi izbeigšana (piemēram, ar izraidīšanu atbilstoši valsts tiesību normām) ir pieļaujama saskaņā ar Savienības tiesībām tikai tad, ja ir izpildīti Direktīvas 2004/83 21. panta 3. punkta, to aplūkojot kopsakarā ar 2. punktu, nosacījumi (vai attiecīgi identiskās normas vēlākajā tiesību aktā – [Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra] Direktīvā 2011/95/ES [par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos

vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV L 337, 9. lpp.))?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un trešo jautājumu

- 40 Ar savu pirmo un trešo jautājumu, kas jāaplūko kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai un ar kādu nosacījumu Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktā ir atļauts dalībvalstij atcelt vai izbeigt bēgļa uzturēšanās atļauju, kaut gan šajā tiesību normā, atšķirībā no šīs direktīvas 21. panta 3. punkta, šāda iespēja nav skaidri paredzēta. Apstiprinošas atbildes gadījumā tā vaicā, vai šādas uzturēšanās atļaujas atcelšana ir atļauta vienīgi, piemērojot šīs direktīvas 21. panta 2. un 3. punktu, kad bēglis vairs nav aizsargāts pret repatriāciju, vai arī saskaņā ar tās 24. panta 1. punktu.
- 41 Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, jāpārbauda Direktīvas 2004/83 21. panta 2. un 3. punkta un šīs direktīvas 24. panta 1. punkta attiecīgā piemērošanas joma, kā arī starp šīm divām tiesību normām pastāvošās attiecības.
- 42 Saskaņā ar Direktīvas 2004/83 21. panta 1. punktu dalībvalstīm ir jāievēro norepatriēšanas princips saskaņā ar to starptautiskajām saistībām. Tomēr šīs direktīvas 21. panta 2. punktā, kura formulējumā būtībā ir atkārtots Ženēvas konvencijas 33. panta 2. punkts, paredzēta atkāpe no šī principa, piešķirot dalībvalstīm rīcības brīvību repatriēt bēgli, ja šīs starptautiskās saistības to neaizliedz un ir pamats uzskatīt, ka viņš rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš uzturas, vai ja viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai. Taču šīs direktīvas 21. pantā nekas nav teikts par bēgļa izraidīšanu, ja nav runa par repatriāciju.
- 43 Ja bēgļa situācija atbilst Direktīvas 2004/83 21. panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem, dalībvalstīm, kurām ir rīcības brīvība repatriēt vai norepatriēt bēgli, ir trīs iespējas. Pirmkārt, tās var veikt attiecīgā bēgļa repatriāciju. Otrkārt, tās var izraidīt bēgli uz trešo valsti, kurā viņam nedraud vajāšana vai smags kaitējums šīs direktīvas 15. panta izpratnē. Treškārt, tās bēglim var atļaut palikt savā teritorijā.
- 44 Ja repatriācija ir iespējama atbilstoši Direktīvas 2004/83 21. panta 2. punktam, dalībvalstīm saskaņā ar šīs direktīvas 21. panta 3. punktu ir arī iespēja atcelt, izbeigt vai arī atteikt pagarināt uzturēšanās atļauju. Ja bēglis ir pakļauts repatriēšanai, tad nav nepieciešams viņam piešķirt uzturēšanās atļauju, turpmāk to paturēt vai to atjaunot. Tādējādi, kā ģenerālvokāte norādīja savu secinājumu 62. punktā, ja bēglis neietilpst šīs direktīvas 21. panta 2. punkta piemērošanas jomā, tad tās 21. panta 3. punktu nevar piemērot. Līdz ar to, ja dalībvalsts uzsāk lietu pret bēgli tādos apstākļos kā pamatlietā, bet nevar viņu repatriēt, jo šīs pašas direktīvas 21. panta 2. punkta nosacījumi nav izpildīti, tad šī bēgļa uzturēšanās atļauja nevar tikt atcelta saskaņā ar Direktīvas 2004/83 21. panta 3. punktu.
- 45 Tādējādi rodas jautājums, vai šādos apstākļos dalībvalsts var vismaz ar šo direktīvu saderīgā veidā atcelt bēgļa uzturēšanās atļauju saskaņā ar šīs direktīvas 24. panta 1. punktu.
- 46 Šajā ziņā jāatzīst, ka šajā tiesību normā *expressis verbis* paredzēta vienīgi iespēja nepiešķirt uzturēšanās atļauju, nevis iespēja to atcelt vai izbeigt. Konkrēti tajā dalībvalstīm uzlikts pienākums, cik drīz vien iespējams, bēglim piešķirt uzturēšanās atļauju, kam jābūt derīgai vismaz trīs gadus un pagarināmai. No šī pienākuma var atkāpties, ja citādi nepieciešams pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ.

- 47 Tomēr, lai gan nav tādas normas, kurā *expressis verbis* dalībvalstīm būtu atļauts, pamatojoties uz Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktu, atcelt bēglim iepriekš izsniegtu uzturēšanās atļauju, vairāki argumenti atbalsta interpretāciju, kas dalībvalstīm ļauj veikt šādu pasākumu.
- 48 Pirmkārt, jāatzīst, ka šīs direktīvas 24. panta 1. punkta formulējums *expressis verbis* neizslēdz iespēju atcelt uzturēšanās atļauju.
- 49 Otrkārt, uzturēšanās atļaujas atcelšana šķiet esam saderīga ar šīs tiesību normas mērķi. Ja dalībvalstīm ir tiesības atteikties piešķirt vai pagarināt uzturēšanās atļauju pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ, tām vēl jo vairāk jābūt tiesībām atcelt šādu uzturēšanās atļauju vai to izbeigt, ja šādi iemesli rodas pēc tās izsniegšanas.
- 50 Treškārt, šī interpretācija atbilst arī Direktīvas 2004/83 sistēmai. Kā pamatoti norāda Eiropas Komisija, šīs direktīvas 24. panta 1. punkts papildina tās 21. panta 3. punktu, jo tas netieši, bet nenovēršami atļauj attiecīgajai dalībvalstij atcelt uzturēšanās atļauju vai to izbeigt, tostarp gadījumos, kad šīs direktīvas 21. panta 2. punkta nosacījumi nav izpildīti, ja to pamato pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli šīs pašas direktīvas 24. panta nozīmē.
- 51 No tā izriet, ka dalībvalstis var atcelt bēglim piešķirtu uzturēšanās atļauju vai to izbeigt, pamatojoties vai nu uz Direktīvas 2004/83 21. panta 3. punktu, ar nosacījumu, ka šīs bēglis ietilpst šīs direktīvas 21. panta 2. punkta piemērošanas jomā, vai, ja tas tā nav, uz šīs pašas direktīvas 24. panta 1. punktu, ar nosacījumu, ka šādu pasākumu pamato pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli.
- 52 Turklāt, kā norādījusi ģenerālvokāte savu secinājumu 68. punktā, šādu interpretāciju apstiprina Direktīvas 2004/83 sagatavošanas darbi, no kuriem redzams, ka tās 24. panta 1. punkts tika ieviests pēc Vācijas Federatīvās Republikas priekšlikuma pēc 2001. gada 11. septembra uzbrukumiem Amerikas Savienotajām Valstīm. Šī tiesību norma tādējādi tika ieviesta, lai dalībvalstīm sniegtu iespēju noteiktos īpašos apstākļos ierobežot trešo valstu valstspiederīgo pārvietošanos Šengenas zonā, lai cīnītos pret terorismu un tādējādi apturētu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības apdraudējuma izplatīšanos. Tādējādi no šiem apsvērumiem izriet, ka ar šo tiesību normu dalībvalstīm tiek netieši piešķirta iespēja atcelt iepriekš piešķirtu uzturēšanās atļauju, ja ir izpildīti šajā tiesību normā paredzētie nosacījumi.
- 53 Šāda interpretācija izriet arī no Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktā dalībvalstīm uzliktā pienākuma bēgļa statusa saņēmējiem piešķirt uzturēšanās atļauju, kam jābūt derīgai vismaz trīs gadus, jo no šī pienākuma nenovēršami izriet iespēja šo uzturēšanās atļauju atcelt. Šajā ziņā jāatgādina, ka, piemēram, Direktīvas 2003/109 9. panta 1. punkta b) apakšpunktā *expressis verbis* paredzēts, ka pastāvīgā iedzīvotāja statuss tiek zaudēts, ja tiek noteikts izraidīšanas pasākums.
- 54 Visbeidzot šajā kontekstā dalībvalsts iespēja atcelt iepriekš izsniegtu uzturēšanās atļauju atbilst acīmredzamām loģiskām prasībām. Nevar izslēgt, ka dalībvalsts, kas bēglim piešķirusi uzturēšanās atļauju, pēc tam tīri nejaušības pēc tiek informēta par darbībām, kuras viņš veicis pirms uzturēšanās atļaujas izsniegšanas un kuras, ja dalībvalsts būtu par tām savlaicīgi uzzinājusi, pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ būtu bijušas šķērslis šīs atļaujas aizsniegšanai. Būtu nesaderīgi ar Direktīvas 2004/83 mērķi, ja šādā situācijā nepastāvētu iespēja atcelt jau piešķirtu uzturēšanās atļauju. Šis secinājums vēl jo vairāk ir piemērojams tad, ja attiecīgajam bēglim pārmestās darbības ir veiktas pēc šīs uzturēšanās atļaujas piešķiršanas.
- 55 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un trešo jautājumu jāatbild, ka Direktīva 2004/83 jāinterpretē tādējādi, ka bēglim piešķirtu uzturēšanās atļauju var atcelt vai nu saskaņā ar šīs direktīvas 24. panta 1. punktu, ja pastāv pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli šīs tiesību normas nozīmē, vai atbilstoši šīs direktīvas 21. panta 3. punktam, ja pastāv iemesli piemērot šīs pašas direktīvas 21. panta 2. punktā paredzēto atkāpi no nerepatriēšanas principa.

Par otro jautājumu

- 56 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai atbalsts, ko bēglis sniedzis teroristu organizācijai, var būt “pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta nozīmē, turklāt pat tad, ja šis bēglis neietilpst šīs direktīvas 21. panta 2. punkta piemērošanas jomā.
- 57 Lai sniegtu iesniedzējtiesai noderīgu atbildi, vispirms jāatzīst, ka Direktīvas 2004/83 21. panta 2. punkta a) apakšpunktā ietvertais jēdziens “pamats” un šīs direktīvas 24. panta 1. punktā ietvertais jēdziens “pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli” nav definēti ne šajās tiesību normās, ne kādā citā šīs direktīvas normā.
- 58 Šajā kontekstā šo jēdzienu nozīme un tvērums atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai jānosaka, ņemot vērā gan attiecīgo Savienības tiesību normu formulējumu, gan to kontekstu, kā arī tiesiskajā regulējumā, kurā tās ietilpst, izvirzītos mērķus (skat. it īpaši spriedumus *Lundberg*, C-317/12, EU:C:2013:631, 19. punkts, un *Bouman*, C-114/13, EU:C:2015:81, 31. punkts), un šajā gadījumā – šo tiesību aktu likumdošanas vēsturi (pēc analogijas skat. spriedumu *Pringle*, C-370/12, EU:C:2012:756, 135. punkts).
- 59 Attiecībā uz Direktīvas 2004/83 21. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 24. panta 1. punkta formulējumu jānorāda, kā apgalvo Komisijas savos apsvērumos, ka šo direktīvu raksturo atšķirības formulējumā – un līdz ar to zināmas pretrunas – starp tās dažādajām valodu versijām, kas attiecas uz nosacījumiem, kuriem ir pakļautas šajās tiesību normās paredzētās atkāpes. Papildus tam šīs direktīvas 21. panta 2. punkta vācu valodas versijā ir izmantots cits formulējums nekā Ženēvas konvencijas 33. panta 2. punkta vācu valodas versijā (“stichhaltige Gründe” formulējuma “schwerwiegende Gründe” vietā), savukārt šīs pašas direktīvas 21. panta 2. punkta angļu un franču valodas versijās ir izmantots šīs konvencijas 33. panta 2. punkta angļu un franču valodas izmantotais jēdziens (“reasonable grounds” un “raisons sérieuses”).
- 60 Šādos apstākļos jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja kāda dokumenta valodu versijas atšķiras, attiecīgā tiesību norma ir interpretējama un piemērojama vienveidīgi, ņemot vērā visu Savienības oficiālo valodu redakcijas (spriedums *M.* u.c., C-627/13 un C-2/14, EU:C:2015:59, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 61 Vienā no Savienības tiesību normas valodu redakcijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai vai arī tam nevar piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu redakcijām. Šāda pieeja būtu pretrunā prasībai vienveidīgi piemērot Savienības tiesības (šajā ziņā skat. spriedumu *M.* u.c., C-627/13 un C-2/14, EU:C:2015:59, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 62 Tādējādi, ja Savienības tiesību akta dažādu valodu redakcijas atšķiras, attiecīgā tiesību norma ir jāinterpretē atbilstoši tā tiesiskā regulējuma kontekstam un mērķim, kura sastāvdaļa tā ir (spriedums *M.* u.c., C-627/13 un C-2/14, EU:C:2015:59, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 63 Šajā ziņā vispirms jāatgādina, ka bēgļa statuss ir jāpiešķir personai, kura atbilst Savienības tiesībās noteiktajām prasībām. Atbilstoši Direktīvas 2004/83 13. pantam dalībvalstis piešķir bēgļa statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas atbilst prasībām atzīšanai par bēgli saskaņā ar šīs direktīvas II un III nodaļu. No šīs direktīvas preambulas 14. apsvēruma, saskaņā ar kuru bēgļa statusa atzīšana ir deklaratīvs akts, izriet, ka dalībvalstīm šajā ziņā nav nekādas rīcības brīvības.
- 64 No LESD 78. panta 1. punkta izriet, ka kopējā politika, kuru Savienība īsteno patvēruma jomā, ir domāta, lai varētu piešķirt “attiecīgu statusu” jebkuram trešās valsts pilsonim, “kurš pieprasa starptautisku aizsardzību”, un “nodrošinātu atbilstību neizraidīšanas principam”.

- 65 Jāatgādina arī, ka neizraidīšanas [nerepatriēšanas] princips kā pamattiesības ir garantēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 18. pantā un 19. panta 2. punktā.
- 66 Direktīvas 2004/83 preambulas 10. apsvērumā šajā ziņā ir precizēts, ka tā respektē pamattiesības un ievēro principus, kas atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, īpaši nodrošinot, ka pilnībā tiek respektēta cilvēka cieņa un patvēruma pieteikuma iesniedzēja un viņu pavadošo ģimenes locekļu tiesības uz patvērumu.
- 67 Tādējādi Direktīvas 2004/83 preambulas 6. apsvērumā noteikts, ka papildus tam, lai nodrošinātu, ka dalībvalstis piemēro vienotus kritērijus, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiska aizsardzība, tās galvenais mērķis ir nodrošināt, lai šīm personām visās dalībvalstīs būtu pieejams minimālais pabalstu līmenis.
- 68 Šīs direktīvas 21. panta 2. punkts un 24. panta 1. punkts šajā ziņā ir tiesību, kas jebkurai personai atzītas Savienības tiesībās, lai tai nodrošinātu ilgstošu aizsardzību pret vajāšanu, īstenošana pozitīvajās tiesībās. Turklāt šīs tiesību normas ietilpst šīs pašas direktīvas VII nodaļā “Starptautiskās aizsardzības saturs”, kuras mērķis ir definēt priekšrocības, kādas var baudīt personas, kuras pretendē uz bēgļa statusu vai alternatīvo aizsardzību un kuru pieteikums ir apmierināts.
- 69 Lai gan, kā atzīts šā sprieduma 50. punktā, Direktīvas 2004/38 21. panta 2. un 3. punkts un 24. panta 1. punkts ne vien daļēji pārklājas, jo abas šīs tiesību normas attiecas uz dalībvalstu iespēju atteikties piešķirt uzturēšanās atļauju, to atcelt, izbeigt vai atteikties pagarināt, bet arī viena otru papildina, tomēr nav strīda, ka šo tiesību normu piemērošanas jomas atšķiras un tās attiecas uz diviem atšķirīgiem juridiskajiem režīmiem.
- 70 Direktīvas 2004/83 21. panta 1. punktā ir noteikts princips, saskaņā ar kuru bēgļi parasti tiek aizsargāti pret repatriēšanu. Savukārt 21. panta 2. punktā paredzēta atkāpe no šī principa, ļaujot repatriēt bēgļi neatkarīgi no tā, vai viņa statuss ir oficiāli atzīts vai nav, vai nu saskaņā ar šīs direktīvas 21. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ja ir pamats uzskatīt, ka viņš rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš uzturas, vai arī saskaņā ar šīs pašas direktīvas 21. panta 2. punkta b) apakšpunktu, ja viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.
- 71 Lai gan bēgļa repatriēšana principā ir atļauta ar Direktīvas 2004/83 21. panta 2. punkta atkāpi veidojošo tiesību normu, tā ir tikai pēdējais līdzeklis, kuru dalībvalsts var izmantot, ja nekādi citi pasākumi nav iespējami vai pietiekami, lai vērstos pret šī bēgļa radīto šīs dalībvalsts drošības vai sabiedrības apdraudējumu. Gadījumā, ja dalībvalsts saskaņā ar šīs direktīvas 14. panta 4. punktu atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt personai piešķirto bēgļa statusu, šai personai atbilstoši šīs direktīvas 14. panta 6. punktam ir tiesības uz tiesībām, kas uzskaitītas tostarp Ženēvas konvencijas 32. un 33. pantā.
- 72 Kā savu secinājumu 81. punktā norādījusi ģenerālvokāte, sekas, kas rodas, attiecīgajam bēglim piemērojot Direktīvas 2004/83 21. panta 2. punktā paredzēto atkāpi, potenciāli ir ļoti radikālas, jo viņš var tikt nosūtīts atpakaļ uz valsti, kurā viņš var tikt pakļauts vajāšanas riskam. Šī iemesla dēļ šajā tiesību normā repatriēšana pakļauta stingriem nosacījumiem, jo konkrēti vienīgi bēglis, kas ar galīgu spriedumu notiesāts “par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu”, var tikt uzskatīts par tādu, kas rada “draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai” šīs tiesību normas izpratnē. Turklāt pat tad, ja šie nosacījumi ir izpildīti, attiecīgā bēgļa repatriēšana ir vienīgi iespēja, kas ir atstāta dalībvalstu rīcības brīvības ziņā, un tām saglabājas brīvība izvēlēties citus, mazāk ierobežojošus risinājumus.
- 73 Savukārt Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkts, kura formulējums ir abstraktāks nekā šīs direktīvas 21. panta 2. punkta formulējums, attiecas vienīgi uz atteikumu bēglim izsniegt uzturēšanās atļauju un tās atcelšanu, nevis uz bēgļa repatriāciju. Tādējādi šī tiesību norma attiecas vienīgi uz gadījumiem, kad šī bēgļa radītais attiecīgās dalībvalsts drošības, sabiedriskās kārtības vai sabiedrības apdraudējums nevar

pamatot ne bēgļa statusa zaudēšanu, ne vēl jo vairāk – šī bēgļa repatriēšanu. Šī iemesla dēļ šīs direktīvas 24. panta 1. punktā paredzētās atkāpes īstenošana neparedz sevišķi smaga nozieguma pastāvēšanu.

- 74 Uzturēšanās atļaujas atcelšanas atbilstoši Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta sekas bēglim tādējādi ir mazāk smagas, jo šī pasākuma rezultātā nevar tikt atcelts viņa bēgļa statuss un vēl jo mazāk tas var izraisīt viņa repatriēšanu šīs direktīvas 21. panta 2. punkta nozīmē.
- 75 No tā izriet, ka jēdziena “pārliecinoši iemesli” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta izpratnē apjoms ir plašāks nekā jēdzienam “pamats” šīs direktīvas 21. panta 2. punkta izpratnē un ka noteikti apstākļi, kas nav tik nopietni, lai dalībvalstij atļauju izmantot šīs direktīvas 21. panta 2. punktā paredzēto atkāpi un pieņemt lēmumu par repatriēšanu, šai dalībvalstij tomēr var ļaut, pamatojoties uz šīs pašas direktīvas 24. panta 1. punktu, atņemt attiecīgajam bēglim viņa uzturēšanās atļauju.
- 76 Pēc šī precizējuma attiecībā uz iesniedzējtiesas uzdoto konkrēto jautājumu par to, vai atbalsts teroristu organizācijai var būt viens no “pārliecinošiem valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesliem” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta izpratnē, jāatgādina, ka “valsts drošības” vai “sabiedriskās kārtības” jēdzieni šajā tiesību normā nav definēti.
- 77 Savukārt Tiesai jau ir bijusi iespēja interpretēt Direktīvas 2004/83 27. un 28. pantā izmantotos “valsts drošības” un “sabiedriskās kārtības” jēdzienus. Lai gan šīs direktīvas mērķi atšķiras no Direktīvas 2004/83 mērķiem un lai gan dalībvalstis saskaņā ar to vajadzībām, kuras katrā dalībvalstī un laika periodā var atšķirties, var brīvi noteikt sabiedriskās kārtības un valsts drošības prasības (spriedums *I.*, C-348/09, EU:C:2012:300, 23. punkts un tajā minētā judikatūra), tas tomēr nemaina to, ka aizsardzība, ko sabiedrība vēlas piešķirt savām pamatinteresēm, nevar būt atšķirīga atkarībā no šīs intereses apdraudošās personas statusa.
- 78 Tādējādi, lai interpretētu jēdzienu “pārliecinoši iemesli” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta izpratnē, vispirms jāņem vērā, ka ir jau ticis nospriests, ka jēdziens “valsts drošība” Direktīvas 2004/83 28. panta 3. punkta izpratnē vienlaicīgi ietver dalībvalsts iekšējo drošību un tās ārējo drošību (skat. it īpaši spriedumu *Tsakouridis*, C-145/09, EU:C:2010:708, 43. punkts un tajā minētā judikatūra) un ka tādējādi nopietns valsts iestāžu un dienestu darbības apdraudējums, kā arī iedzīvotāju izdzīvošana, tāpat kā ārējo attiecību vai tautu mierīgas līdzāspastāvēšanas būtiska traucējuma risks vai arī militāro interešu apdraudējums var ietekmēt valsts drošību (spriedums *Tsakouridis*, C-145/09, EU:C:2010:708, 44. punkts). Turklāt Tiesa šajā kontekstā ir nospriedusi arī, ka jēdziens “nopietni valsts drošības apsvērumi” šī 28. panta 3. punkta izpratnē paredz ne tikai valsts drošības apdraudējumu, bet arī to, ka šāds apdraudējums ir īpaši liels, ko atspoguļo vārdu “nopietni apsvērumi” izmantošana (spriedums *Tsakouridis*, C-145/09, EU:C:2010:708, 41. punkts).
- 79 Turpinājumā jānorāda, ka Direktīvā 2004/83 un it īpaši tās 27. un 28. pantā ietvertais jēdziens “sabiedriskā kārtība” Tiesas judikatūrā ir ticis interpretēts tādējādi, ka atsaukšanās uz sabiedriskās kārtības jēdzienu katrā ziņā nozīmē, ka papildus sabiedriskiem traucējumiem, ko rada jebkurš likumpārkāpums, pastāv faktiski, attiecīgajā brīdī esošs un pietiekami nopietns apdraudējums, kas skar kādu no sabiedrības pamatinteresēm (skat. it īpaši spriedumu *Byankov*, C-249/11, EU:C:2012:608, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 80 Šajā kontekstā konkrēti attiecībā uz Direktīvu 2004/83 jāatgādina, ka saskaņā ar tās preambulas 28. apsvērumu jēdzieni “valsts drošība” un “sabiedriskā kārtība” attiecas arī uz gadījumiem, kad trešās valsts valstspiederīgais ir tādas asociācijas biedrs, kas atbalsta starptautisko terorismu vai kas atbalsta šādu asociāciju.

- 81 Turklāt jāatzīst, ka Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējās nostājas 2009/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.) versijā, kas bija spēkā pamatlietas faktu laikā (turpmāk tekstā – “Kopējā nostāja 2001/931”), 1. panta 3. punktā ir definēts, kas ir jāizprot ar “terora aktu”, un ka *PKK* ir ietverta šai kopējai nostājai pievienotajā sarakstā.
- 82 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka atbalsts, ko bēglis sniedzis organizācijai, kas veic darbības, kuras ietilpst Kopējās nostājas 2001/931 piemērošanas jomā, principā ir apstāklis, kas var ļaut secināt, ka Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktā paredzētās atkāpes piemērošanas nosacījumi ir izpildīti.
- 83 Tādējādi, kā norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 95. punktā, organizācijas iekļaušana sarakstā, kas pievienots Kopējai nostājai 2001/931, ir spēcīgs norādījums par to, ka tā vai nu ir teroristu organizācija, vai arī ir aizdomas, ka tā ir šāda organizācija. Tādējādi šāds apstāklis kompetentajai iestādei katrā ziņā ir jāņem vērā, pirmām kārtām nosakot, vai attiecīgā organizācija ir veikusi terora aktus.
- 84 Tāpēc, katru gadījumu aplūkojot atsevišķi, ir jāpārbauda, vai attiecīgā organizācija var apdraudēt valsts drošību vai sabiedrisko kārtību Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā Tiesa attiecībā uz šīs direktīvas 12. panta 2. punkta b) apakšpunktu ir nospriedusi, ka terora akti, kam raksturīga, piemēram, vardarbība pret civiliedzīvotājiem, pat ja tie veikti šķietami politisku mērķu vārdā, ir uzskatāmi par smagiem nepolitiskiem noziegumiem šīs tiesību normas izpratnē (spriedums *B un D*, C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661, 81. punkts).
- 85 Turklāt Tiesa ir atzinusi, ka starptautiskā terorisma akti, runājot vispārīgi un neatkarīgi no jebkādas valsts līdzdalības, ir pretrunā ANO mērķiem un principiem (spriedums *B un D*, C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661, 83. punkts). No tā izriet, ka dalībvalsts šādu aktu gadījumā var pamatoti atsaukties uz pārliecinošiem valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesliem Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta izpratnē, lai piemērotu šajā tiesību normā paredzēto atkāpi.
- 86 Pēc šīs pārbaudes veikšanas kompetentajai iestādei otrām kārtām ir jāizvērtē tai zināmie konkrētie fakti, lai noskaidrotu, vai atbalsts attiecīgajai organizācijai, palīdzot līdzekļu vākšanā un regulāri piedaloties šīs organizācijas organizētajos pasākumos – kā tas šķiet esam bijis *H. T.* gadījumā pamatlietā – ietilpst Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta piemērošanas jomā.
- 87 Pat ja uz darbībām, kuras izdarījusi organizācija, kas iekļauta Kopējās nostājas 2001/931 pielikumā esošajā sarakstā tāpēc, ka šī organizācija ir iesaistīta terora aktos, var attiekties Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktā minētais atkāpes pamats, tas vien, ka attiecīgā persona ir atbalstījusi šo organizāciju, nevar automātiski izraisīt to, ka šai personai tiek atcelta viņas uzturēšanās atļauja saskaņā ar šo tiesību normu (pēc analogijas skat. spriedumu *B un D*, C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661, 88. punkts).
- 88 Nav tiešas saiknes starp Kopējo nostāju 2001/931 un Direktīvu 2004/83 attiecībā uz to izvirzītajiem mērķiem, un nav nekāda pamatojuma tam, lai kompetentā iestāde, izvērtējot, vai bēglim atcelt viņa uzturēšanās atļauju saskaņā ar šīs direktīvas 24. panta 1. punktu, balstītu savu lēmumu vienīgi uz to, ka viņš ir atbalstījis organizāciju, kas ir iekļauta sarakstā, kurš ir pieņemts ārpus šīs direktīvas ietvariem, kas noteikti, ievērojot Ženēvas konvenciju (šajā ziņā skat. spriedumu *B un D*, C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661, 89. punkts).
- 89 No tā izriet, ka attiecībā uz pamatlietu apstākli, kāpēc *H. T.* atbalstītā organizācija tika iekļauta minētajā Kopējās nostājas 2001/931 pielikumā esošajā sarakstā, nevar tikt pielīdzināti individuālam konkrētu faktu vērtējumam, kurš ir jāveic pirms visiem lēmumiem, ar kuriem bēglim tiek atņemta viņa uzturēšanās atļauja atbilstoši Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktam (pēc analogijas skat. spriedumu *B un D*, C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661, 91. punkts).

- 90 Līdz ar to, pārbaudot kompetentās iestādes veikto vērtējumu, iesniedzējtiesai jāpārbauda loma, kāda H. T. faktiski ir bijusi saistībā ar viņa atbalstu šai organizācijai, tostarp pārliecinoties, vai viņš pats ir veicis terora aktus, vai un kādā mērā viņš ir bijis iesaistīts šāda veida aktu plānošanā, lēmumu pieņemšanā par tiem vai citu cilvēku vadīšanā šādu aktu veikšanas nolūkā un vai un kādā mērā viņš ir finansējis šādus aktus vai citām personām sagādājis līdzekļus to izdarīšanai.
- 91 Šajā gadījumā attiecībā uz H. T. darbībām PKK atbalstam no lietas materiāliem izriet, ka viņš ir piedalījies likumīgās sanāksmēs un pasākumos, tādos kā kurdu Jaungada svinības, kā arī ziedojumu vākšana šai organizācijai. Taču šādu darbību pastāvēšana katrā ziņā nenozīmē, ka to veicējs būtu aizstāvējis teroristisku darbību tiesiskumu. *A fortiori* šāda veida darbības pašas par sevi nav terora akti.
- 92 Šajā kontekstā iesniedzējtiesai ir arī jānovērtē H. T. darbību radīto draudu valsts drošībai un sabiedriskajai kārtībai nopietnības pakāpe. It īpaši tai jāpārliecinās, vai viņš ir individuāli atbildīgs par PKK darbību īstenošanu. Šajā ziņā, lai gan ir taisnība, ka jāņem vērā 2008. gada 3. decembrī notikusī H. T. notiesāšana krimināllietā ar galīgu spriedumu, tomēr šai tiesai, ņemot vērā samērīguma principu, kas bija jāievēro ar nosakāmo pasākumu, jāpārbauda, vai apdraudējums, kuru attiecīgā persona pagātnē, iespējams, varēja radīt Vācijas Federatīvās Republikas valsts drošībai un sabiedriskajai kārtībai, joprojām pastāvēja datumā, kad tika pieņemts lēmums, par kuru ir runa pamatlietā.
- 93 Šajā ziņā šai iesniedzējtiesai ir jāņem vērā arī apstākļi, ka H. T. tika piespriests naudas sods, nevis brīvības atņemšanas sods, un jāpārliecinās, vai, ņemot vērā šo apstākli un vajadzības gadījumā viņa veikto darbību raksturu, pastāv “pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta izpratnē, kas pamato H. T. uzturēšanās atļaujas atcelšanu.
- 94 Pēc šo precizējumu sniegšanas jāpiebilst vēl, ka dalībvalsts veiktas Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktā paredzētās atkāpes īstenošanas pirmās sekas ir, ka attiecīgais bēglis zaudē savu uzturēšanās atļauju, pat ja, kā tas ir pamatlietā, viņam ir tiesības likumīgi uzturēties šīs dalībvalsts teritorijā, pamatojoties uz citu juridisko pamatu.
- 95 Tomēr šajā ziņā jāuzsver, ka bēglis, kura uzturēšanās atļauja ir atcelta atbilstīgi Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punktam, saglabā savu bēgļa statusu vismaz līdz brīdim, kad šis statuss tiek izbeigts. Tādējādi attiecīgā persona pat pēc uzturēšanās atļaujas zaudēšanas paliek bēglis un šajā statusā saglabā tiesības uz priekšrocībām, kas šīs direktīvas VII nodaļā garantētas ikvienam bēglim, it īpaši tiesības uz aizsardzību pret repatriāciju, ģimenes vienotības saglabāšanu, tiesības uz ceļošanas dokumentu, darba iespēju, izglītības, sociālās labklājības, veselības aprūpes un izmitināšanas vietu pieejamību, pārvietošanās brīvību attiecīgajā dalībvalstī un integrācijas iespēju pieejamību. Citiem vārdiem, dalībvalstij nav nekādas rīcības brīvības turpināt vai atteikt šim bēglim piešķirt būtiskās šīs direktīvas garantētās priekšrocības.
- 96 Lai gan ir taisnība, ka Direktīvas 2004/83 preambulas 30. apsvērumā noteikts, ka starptautisko saistību noteiktajās robežās dalībvalstis var noteikt, ka, “pirms tiek piešķirta pieeja nodarbinātībai, sociālajai labklājībai, veselības aprūpei un integrācijas iespējām, jābūt izdotai uzturēšanās atļaujai”, šādi paredzētajā nosacījumā tomēr ir atsauce uz tīri administratīva rakstura darbībām, jo šīs direktīvas VII nodaļas mērķis ir nodrošināt bēgļiem minimālo pabalstu līmeni visas dalībvalstīs. Turklāt, tā kā šim preambulas apsvērumam direktīvā nav atbilstošas tiesību normas, tas nevar būt juridiskais pamats, kas dalībvalstīm ļautu samazināt šajā VII nodaļā nodrošināto priekšrocību līmeni, ja uzturēšanās atļauja tiek atcelta.
- 97 Tā kā šīs bēgļiem piešķirtās tiesības ir bēgļa statusa piešķiršanas sekas, nevis uzturēšanās atļaujas izsniegšanas sekas, bēglim, kamēr vien viņam ir šis statuss, ir tiesības uz Direktīvā 2004/83 viņam garantētajām tiesībām, un tās var tikt ierobežotas vienīgi, ievērojot šīs direktīvas VII nodaļā paredzētos nosacījumus, jo dalībvalstis nav tiesīgas pievienot ierobežojumus, kas tajā nav minēti.

- 98 Tādējādi, kas attiecas uz pamatlietu, apstākļi, kā izriet no Tiesai nodotajiem lietas materiāliem, ka H. T. uzturēšanās atļaujas atcelšanai, kas notika automātiski pēc lēmuma par izraidīšanu, bija ietekme attiecībā uz viņa darba iespēju, profesionālās izglītības un citu sociālo tiesību pieejamību, jo Vācijas tiesībās šīs tiesības ir saistītas ar to, ka personai jābūt likumīgai uzturēšanās atļaujai, ir nesaderīgs ar Direktīvu 2004/83.
- 99 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apstākļus, uz otro uzdoto jautājumu jāatbild, ka atbalsts teroristu organizācijai, kas ir iekļauta Kopējās nostājas 2001/931 pielikumā ietvertajā sarakstā, var būt “pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta nozīmē, pat ja nav izpildīti tās 21. panta 2. punkta nosacījumi. Lai bēglim piešķirtā uzturēšanās atļauja varētu tikt atcelta, pamatojoties uz šīs direktīvas 24. panta 1. punktu, tāpēc, ka šis bēglis atbalsta šādu teroristu organizāciju, kompetentajām iestādēm tomēr, valsts tiesu uzraudzītām, jāveic individuāls novērtējums par konkrētajiem faktiem, kas attiecas gan uz šīs attiecīgās organizācijas, gan uz attiecīgā bēgļa darbībām. Ja dalībvalsts nolemj izraidīt bēgli, kura uzturēšanās atļauja ir atcelta, bet aptur šī lēmuma izpildi, ir nesaderīgi ar šo direktīvu viņam liegt pieeju tās VII nodaļā garantētajām priekšrocībām, ja vien nav piemērojams kāds šajā direktīvā skaidri paredzēts izņēmums.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 100 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/83/EK par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiskā aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu, ir jāinterpretē tādējādi, ka bēglim piešķirtu uzturēšanās atļauju var atcelt vai nu saskaņā ar šīs direktīvas 24. panta 1. punktu, ja pastāv pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli šīs tiesību normas nozīmē, vai atbilstoši šīs direktīvas 21. panta 3. punktam, ja pastāv iemesli piemērot šīs pašas direktīvas 21. panta 2. punktā paredzēto atkāpi no neregulācijas principa;
- 2) atbalsts teroristu organizācijai, kas ir iekļauta Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējās nostājas 2009/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, redakcijā, kas bija spēkā pamatlietas faktu laikā, pielikumā ietvertajā sarakstā, var būt “pārliecinoši valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesli” Direktīvas 2004/83 24. panta 1. punkta nozīmē, pat ja nav izpildīti tās 21. panta 2. punkta nosacījumi. Lai bēglim piešķirtā uzturēšanās atļauja varētu tikt atcelta, pamatojoties uz šīs direktīvas 24. panta 1. punktu, tāpēc, ka šis bēglis atbalsta šādu teroristu organizāciju, kompetentajām iestādēm tomēr, valsts tiesu uzraudzītām, jāveic individuāls novērtējums par konkrētajiem faktiem, kas attiecas gan uz šīs attiecīgās organizācijas, gan uz attiecīgā bēgļa darbībām. Ja dalībvalsts nolemj izraidīt bēgli, kura uzturēšanās atļauja ir atcelta, bet aptur šī lēmuma izpildi, ir nesaderīgi ar šo direktīvu viņam liegt pieeju tās VII nodaļā garantētajām priekšrocībām, ja vien nav piemērojams kāds šajā direktīvā skaidri paredzēts izņēmums.

[Paraksti]